

NICO
DIJKSHOORN

APPELLEREN

INHOUD

Een Cruijff doet wat een Cruijff wil	11
Niemand omarmt Van Gaal ongestraft	15
Niets mislukt mooier dan een panenka	19
Nog één ding kan Van Basten redden	23
Humberto Tan	27
Andries Jonker	31
Een trainer moet dik zijn	35
Zorgen om Patrick Kluivert	39
Frank Rijkaard raak je niet aan	43
Het sterrengedrag van Royston	47
Jezus op gymschoenen	51
Medelijden met Keisuke Honda	55
De vernedering, het luistert heel nauw	59
De rol van Ruud Gullit	63
Co Adriaanse leeft op wraak	67
Vrouwenvoetbal	71
Edgar Davids bij Vitesse	75
Vreselijk profvoetballer te zijn	79
De Totale Mens	83
Aan waanzin grenzende woede	87
Pantelic is een romanticus	91
De fik in die apparatuur	95
Het Mike Tyson-syndroom	99
Huilende voetballers	103
Een megalomane zonnekoning	107

Gertjan en ik, het is uit tussen ons	111
Sander Boschker	115
Juichen	119
De straftraining	123
Zekerheidjes	127
Regioracisme	131
Geil	135
Hurken	139
De clichés van Evert ten Napel	143
Nostalgie	147
Voetbalsupporters	151
De ultieme beheersing	155
Jan Vertonghen	159
Dan kan het snel gaan	163
Gezelligheid	167
Leo Beenhakker	171
Eigen mening	175
Maradona	179
De lijdensweg van Arjen Robben	183
Allemaal kenners	187
Als vanouds	191
Studiogasten	195
De tranen van Giovanni	199
Hysterisch egocentrisch onderhandelen	203
Eredivisie Live	207

Mario Been 211
Edgar Davids 215
Verbeek verbiedt graag 219
Kees Jansma 223
De mooiste entree 227
Zielig 231
Gerard Meijer 235
Een doorgefokte Neeskens 239
Lieve Martin 243
Alles is mogelijk 247
Clubliefd 251
Keihard bedanken 255
Frank weet hoe het werkt 259
Telefoon 263
We zijn niet achterlijk 267
Misplaatste hoogmoed 271
Ruud Gullit in Tsjetsjenië 275
Grappige voetballers 279
Cruijff en De Telegraaf 283
Balázs Dzsudzsák 287
De Emotie 291
Op zijn El Hamdaouis 295
Joop Munsterman 299
Treurig leven 303
Cruijff vecht als een wijf 307

Meningencircus	311
Mourinho	315
Commentaar-fundamentalist	319
Doodsbange jongens	323
Theo Janssen bij Ajax	327
Echte Keepers	331
Robin van Persie doet nooit iets verkeerd	335
Mythevorming	339
Stijn Schaars	343
Willem van Hanegem	347
Kapsel	351
Bij Cruijff op bezoek	355
Sierd en Barbara	359
Peter Crouch	363
Lulletje rozenwater	367
De bril van Peter Bosz	371
Zondagochtendgevoel	375
Allemaal onzekerheid	379
Mario Balotelli	383
André Ooijer	387
U moet zich schamen	391
Ronald Waterreus	395
Andy van der Meijde	399
Glenn Helder	403
John Guidetti	407

EEN CRUIJFF DOET WAT EEN CRUIJFF WIL

15 APRIL 2009

Wat een weldadige rust hangt er rond onze twee grootste voetballers ooit, Johan Crujff en Willem van Hanegem. Het bevalt me goed, eens een keer een jaartje geen wandtegelspreukjes. We weten het nu allemaal wel. Als ik wil, schrijf ik zes Crujff-boekjes per jaar. 'Als je wint, ben je geen knaagdier'. 'Koppen is geen schieten'. 'Een balletje gehakt is geen visje.'

Zo makkelijk is het.

Je gaat een kwartiertje naast een bejaarde zitten, je vraagt hem wat het morgen voor weer wordt, je noteert de stroom van woorden, je vervangt de naam Opa Bakkebaard overal door Crujff en hij kan weer naar de drukker, je volgende geinige Crujff-uitsprakenboekje. 'Mooi weer kan ook regen zijn'. 'Gras is eigenlijk blauw'. 'Wie wint, ruikt lekker.'

Crujff verscheen dit jaar, ondanks gemaakte afspraken, niet bij de NOS om Champions League-wedstrijden te analyseren. Het is precies zoals het hier staat. Hij kwam niet opdagen. Geen zin, dus zoeken ze het maar uit in Nederland. Johan doet alleen nog maar dingen die hij leuk vindt. Daarom zien we hem ook nooit meer bij het lusteloze gevecht om de Johan Crujff Schaal. Geen reet aan. Bij de NOS aanschuiven vindt hij even niet leuk, dus komt hij niet. Contract of niet. Typisch iets voor Crujff. Als je zaken wilt doen met de Cruyff Foundation, is het een heel ander verhaal. Dan moet je, als je een boekje publiceert waaraan Crujff zijn goedkeuring verleent, op de achterflap zetten dat de Cruyff Foundation een schitterende organisatie is en, als het tegenzit, een gedeelte van de recette afstaan. Dat geld

wordt gebruikt om een op de Cruyff University studerende sporter zó op te leiden, dat hij net zo moeilijk over sport gaat lullen als Cruijff zelf.

Achteraf is het een denkfout geweest dat we Cruijff niet meteen op zeventienjarige leeftijd een chirurgische vleespleister om zijn mond hebben laten naaien. Hij was een van de eerste voetballers die ongevraagd gedachten gingen formuleren. Daar zijn we nu lekker klaar mee.

De reden dat Cruijff niet meer bij de NOS verschijnt is ontroerend. We houden niet meer genoeg van hem. We bewonderen hem niet meer zo onvoorwaardelijk als vroeger. We lachen zelfs een beetje om hem. *Ach, die Johan, kijk hem daar nou zitten.*

Dat is begonnen in Duitsland, tijdens het WK. Hoe Cruijff daar langs het trainingsveldje stond te hunkeren naar herkenning. Dat prachtige vogelhoofd. Loeren of ze al in de gaten hadden dat hij een training bijwoonde. Marco van Basten, heel gevoelig voor hiërarchie, pleegde daar al zijn coup. Hij wenkte dat Johan best wel even op het veld mocht komen. Dodelijk. Cruijff sta je niets toe. Een Cruijff doet wat een Cruijff wil.

Johan trapte daarin. Hij gaf alle spelers van het Nederlands elftal netjes een hand. Fout. Daar zag je de verslapping. De echte grote Cruijff was halverwege de training weggereden en zou de volgende dag tegen een journalist hebben gezegd dat hij opeens zin had in een broodje makreel. Na het WK verklaarde Cruijff dat Van Basten hem vóór het toernooi nog had gevraagd de coaching te willen doen. Daar had hij geen zin in gehad. Zoals gewoonlijk.

Het lijkt allemaal niets, maar daarin zit de kern van Cruijffs langzame vervaging. Hij voelt dat we hem niet meer helemaal

serieus nemen. Zelfs Cruijff begrijpt inmiddels dat zijn analyses voor de NOS steeds meer werden beleefd als een vermakelijke freakshow. We lachten ons rot. Wat zou hij nú weer in de rust bij elkaar brabbelen? Dat moet voor Cruijff en Van Hanegem het allerergste zijn, dat ze niet meer als Cruijff en Van Hanegem worden behandeld. Dat ze een lollig item zijn geworden, vlak voor de reclame. Dat er inmiddels een generatie voetballiefhebbers is opgegroeid die koffie gaat zetten als Cruijff en Van Hanegem aan het woord zijn. Oude mannen die vroeger fantastisch konden voetballen en nu voor eeuwig hun gelijk komen halen.

Er zit een wonderschone tragedie in. De verloren onschendbaarheid. Door een straat lopen en merken dat niet iedereen meer omkijkt. Je hoort dat ze je nadoen. Je maakt een grap en merkt dat mensen lachen om je een plezier te doen. Wegrijden bij de NOS-studio en je afvragen: zat die Tom Egbers nou de hele avond zijn lachen in te houden?

Ik vind dat Johan het goed doet. De waardigheid van een stervende olifant. Hij sleept zich – een tocht van jaren en jaren – naar het Kerkhof der Grote Voetballers. Cruijff voelt dat hij steeds vaker achter de kudde aan loopt en tegen de achterkant van een veel gespierder, jonger mannetje aankijkt. Er zit ook zo een raar vals geluidje in zijn getrompetter de laatste tijd. Niemand reageert als hij toetert.

Óf Johan heeft zelf de beslissing genomen langzaam te verdwijnen en alleen nog in beelden te bestaan, óf zijn vrouw Danny heeft hem geholpen. Dat moet een mooi gesprek zijn geweest. Samen in de tuin. ‘Johan, lieverd, kom eens naast me zitten. Of nee, ga eens staan. Hier, pak eens aan.’ Danny geeft hem een wit lint in zijn handen. ‘Doe nou eens net alsof je hebt

gescoord. Zoals toen. En spring eens, met dat witte lint in je handen. Alleen voor mij. Toe maar. Doe maar.' Cruijff twijfelt, maar dan begint hij te hollen en springt. Met dat lintje in een hand. Danny kijkt. Dat is haar man. Ze voelt weer die warme bal magma door haar lijf stromen. Oh, als Johan voetbalde. Oh, als hij sprong en met een arm zwaaide. Die verliefdheid. Haar man. Dat voelde ze nooit als hij met een colbertje naast Mart Smeets zat. Johan kijkt haar aan. Hij roept: 'Nog een keer?' Ze knikt.

Zo'n vrouw gun je Van Hanegem. Want die zit volgend jaar gewoon weer ergens met een roze trui achter een desk, te hopen dat ze om hem lachen.

NICO DIJKSHOORN

APPELLEREN

Veel lezers van Voetbal International lezen eerst de column van Dijkshoorn. Pas daarna nemen ze de rest van het blad door. Nico Dijkshoorn (Amsterdam, 15 mei 1960) is muzikant, dichter en schrijver, maar bovenal is hij een superieur columnist. Favoriete stijlfiguur: de ironie. In *Appelleren* zijn de honderd beste columns die hij voor VI schreef verzameld. Honderd keer herkenning, honderd keer instemmend geknik en 99 keer je alweer verheugen op de volgende column. Zonder dat je een week hoeft te wachten.

‘Wat een trieste vertoning. Meneer Dijkshoorn moet wel een heel ongelukkige jeugd hebben gehad... Niveaueloos.’

GERTJAN VERBEEK

IN STRUIS VAN HUIS-
EDWIN STRUIS/NU SPORT

‘Hier, voel eens aan mijn haar? Is dat echt of niet?’

PIET DE VISSER

ACHTER DE SCHERMEN
VAN DWDD

